

EDUSKUNNAN
PERUSTUSLAKIVALIOKUNTA

Helsingissä

13 päivänä lokakuuta 1989

Lausunto n:o 13

Ulkoasiainvaliokunnalle

Ulkoasiainvaliokunta on 16 päivänä touko-kuuta 1989 päivätyllä kirjeellään pyytänyt eduskunnan päätöksen mukaisesti perustuslakivaliokunnalta lausunnon hallituksen esityksestä n:o 53 Norjan kanssa Tenojoen kalastuspiirin yhteisestä kalastussäännöstä tehdyn sopimuksen ja siihen liittyvän kalastussäännön eräiden määräysten hyväksymisestä.

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina ulkoasiainneuvos Eero Kekomäki ulkoasiainministeriöstä, lainsäädäntöneuvos Arto Kosonen ja lainsäädäntöneuvos Timo Kotkasaari oikeusministeriöstä, hallitusneuvos Seppo Havu maa- ja metsätalousministeriöstä, työvaliokunnan puheenjohtaja Johannes Helander Saamelaisvaltuuskunnasta, esimies Toivo Suomenrinne Nuorgamin kalastuskunnasta, esimies Antti Kateketta Outakosken kalastuskunnasta, esimies Aslak Ola Aikio Utsjoen kirkonkylän kalastuskunnasta, esimies Reidar Eriksen Vetsikon kalastuskunnasta, puheenjohtaja Pekka Lukkari Utsjoen ammattikalastajat ja -metsästäjät ry:stä, professori Mikael Hidén, professori Veikko O. Hyvönen, professori Antero Jyränki, entinen oikeuskansleri Kai Korte, professori Allan Rosas ja professori Ilkka Saravii-ta.

Käsiteltyään asian lähinnä valtiosääntöoikeudelliselta kannalta perustuslakivaliokunta esittää kunnioittaen seuraavaa.

Hallituksen esitys

Esityksessä ehdotetaan, että eduskunta hyväksyisi Norjan kanssa 1 päivänä maaliskuuta 1989 tehdyn sopimuksen Tenojoen kalastuspiirin yhteisestä kalastussäännöstä ja siihen liittyvän kalastussäännön. Sopimus ja kalastussääntö rakentuvat kaikilta olennaisilta kohdiltaan voimassa olevan sopimusjärjestelmän varaan, jonka peruseriaatteita ja rakennetta ei muuteta. Sopimukseen otetaan entistä tarkemmat

määräykset käytettävistä pyydyksistä silmällä pitäen sekä kalastajien että kalastuksen valvojen tarpeita. Lapin lääninhallitus ja Finnmarkin fylkesmann saavat valtuuden keskenään sopia suuremmassa määrässä kuin aikaisemmin urheilukalastuksen säätelystä Tenojoella. Sopimukseen otetaan kalatautien leviämisen estämistä koskevat määräykset, jotka tarkoittavat kalanviljelyn ja kalaistutusten tekemistä luvanvaraiseksi. Tämän lisäksi sopimukseen tehdään joukko kalastuksen säätelyä koskevia tarkistuksia sekä kirjoitetaan kalastussäännön pykälät uuteen ja helpommin luettavissa olevaan järjestykseen.

Tarkoituksena esityksen mukaan on, että muutettua sopimusta ja kalastussääntöä voitaisiin soveltaa kesän 1989 kalastuskauden aikana.

Esitykseen sisältyy lakiehdotus sopimuksen ja kalastussäännön eräiden lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten hyväksymisestä. Lakiehdotus käsitellään johtolauseen mukaan tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä mutta sitä ei voida jättää lepäämään. Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan samanaikaisesti sopimuksen kanssa.

Kalastusoikeus omaisuudensuojan kannalta

Kalastusoikeudella, joka sisältyy vesialueen omistusoikeuteen, ymmärretään suojattua valtaa harjoittaa kalastusta määrättyllä vesialueella. Kalastusoikeuteen kuuluvat oikeus vesialueen kalakannan taloudelliseen hyväksikäyttöön ja oikeus järjestää vesialueen käyttö ja hoito. Oikeus kalastukseen nauttii hallitusmuodon 6 §:ssä säädettyä omaisuudensuojaa. Vesialueen omistuksen kytkeytyessä kiinteistön omistamiseen on asianomainen kiinteistönomistaja hallitusmuodon 6 §:ssä omaisuutensa puolesta turvattu oikeussubjekti.

Tenojoen alueen olosuhteista on erikseen pantava merkille, että alueen tiloilla on runsaasti erityisperusteisia kalastusoikeuksia. Osa niistä on annettu tilojen perustamisasiakirjoissa ja osa on saatu ylimuistoisen nautinnan kautta. Esimerkiksi patokalastus nojautuu pääasiassa erityisperusteisiin oikeuksiin. Pato-oikeus on nimenomaan saatu ja se kohdistuu määrättyyn paikkaan. Verkkokalastus tapahtuu pääosin yleisen kalastusoikeuden perusteella, joskin myös erityisperusteisia verkkokalastusoikeuksia on olemassa. Lisäksi on jonkin verran erityisperusteisia nuotta- ja kulkutus-oikeuksia.

Erityisperusteiset kalastusoikeudet voivat kohdistua oman kylän tai oman lohkokunnan alueeseen sekä oman kylän ulkopuolisiin vesialueisiin. Syksyllä 1985 loppuun saatetussa vesipiirirajankäyntitoimituksessa selvitettiin vain viimeksi mainitut oikeudet muiden jäädessä edelleen selvittämättä.

Myös tällaiset erityisperusteiset kalastusoikeudet nauttivat hallitusmuodon 6 §:ssä säädettyä omaisuudensuojaa.

Vielä on huomattava perustuslakivaliokunnan katsoeen (PeVL n:o 7/1978 vp. ja n:o 5/1981 vp.), että Inarin, Enontekiön ja Utsjoen kunnissa on luontaistaloudesta huomattavan osan elannostaan saavilla maata omistamattomilla asukkailla sellainen vähintään nautintaperusteisiin oikeuksiin rinnastettava oikeus kalastukseen, joka sekä ammattikalastuksen että kotitarvekalastuksen luonteisena nauttii hallitusmuodossa turvattua omaisuudensuojaa. Valtaosa näistä asukkaista kuuluu saamelaisväestöön. Valiokunnan käsityksen mukaan tällaisten maata omistamattomien asukkaiden kalastusoikeus on voimassa omaisuudensuojaa nauttivana myös Tenojoen kalastuspiirissä.

Kalastuksen järjestäminen Tenojokisopimuksen ja kalastussäännön mukaan

Tenajokisopimuksen tavoitteena on säilyttää ja lisätä lohikantaa, turvata paikkakunnan väestön lohenkalastukseen perustuvaa elinkeinoa sekä varata kohtuullinen osa lohenkalastuksesta urheilukalastajille.

Tenajokisopimuksen ja siihen liittyvän kalastussäännön mukaan jokaisella on mahdollisuus kalastaa Tenojoen kalastuspiirissä lunastettuaan kalastuskortin. Kalastussäännössä kalastajat on jaettu eri ryhmiin, ja jaottelu vai-

uttaa muun muassa asianomaisen kalastuskortista maksamaan hintaan ja siihen, mitä pyydyksiä hänen sallitaan käyttävän.

Edullisimmassa asemassa ovat Tenojoen vesistön jokilaaksoissa vakinaisesti asuvat, kalastukseen oikeutetut henkilöt. Lähinnä heitä ovat sellaiset henkilöt, jotka ovat saaneet kalastusoikeuden perintönä suoraan Tenojoen vesistön jokilaaksoissa vakinaisesti asuvalta kalastukseen oikeutetulta henkilöltä. Kumminkin näiden kalastukseen oikeutetun henkilöryhmän kalastusmahdollisuudet käsittävät vavalla ja vieheellä kalastamisen. Heidän on lisäksi, toisin kuin muiden, mahdollista kalastaa myös padolla, seisovalla verkolla, kulkutusverkolla ja nuotalla. Näiden ryhmien keskinäinen asema eroaa siinä, että perintönä kalastusoikeuden saaneet voivat kalastaa vavalla ja vieheellä maksamalla kalastuskortista sen korkeamman hinnan, joka peritään yleensä jokilaaksojen ulkopuolella asuvilta.

Näiden kalastukseen oikeutettujen kalastusmahdollisuuksia on rajoitettu eri tavoin, muun muassa kalastussäännön 11 §:n määräyksiin pyydysten enimmäislukumäärästä. Esimerkiksi lohen pyynnissä ei saa samanaikaisesti käyttää minkään tilan osalta useampaa kuin kahta pataa tai kahta seisovaa verkkoa taikka yhtä kumpaakin. Kulkutusverkkojen enimmäismäärä taas on rajoitettu yhteen.

Lähes kaikki muut kuin edellä tarkoitettujen kalastajat muodostavat kalastussäännön mukaan kolmannen ryhmän; heiltä peritään kalastuskortista korkein maksu ja he saavat kalastaa ainoastaan vavalla ja vieheellä. Lisäksi oma ryhmä koostuu sellaisista Tenojoen vesistön jokilaaksoissa vakinaisesti asuvista, jotka eivät ole kalastukseen oikeutettuja. He saavat kalastaa ainoastaan vavalla ja vieheellä kalastuskortin hinnalla ollessa sama kuin muillakin jokilaaksoissa vakinaisesti asuvilla.

Kalastukseen saa käyttää vain Tenojoen vesistön jokilaaksoissa vakinaisesti asuvien henkilöiden ja edellä tarkoitettujen perillisten omistamia veneitä.

Kalastusjärjestelyjen perustuslainmukaisuus

Yleistä

Tenajokisopimus ja siihen liittyvä kalastussääntö merkitsevät hallitusmuodon 6 §:n säännösten turvaamille omistajille rajoitusta omai-

suutensa käytössä. Rajoitus koskee sekä niitä, joilla on kalastusoikeus vesialueen omistuksen perusteella tai erityinen oikeus kalastuspaikkaan, että niitä luontaistaloudesta huomattavan osan elannostaan saavia maata omistamattomia asukkaita, joiden kalastusoikeudellisen aseman valiokunta on edellä mainituissa lausunnoissa todennut olevan perustuslain turvaama. Rajoittaminen ilmenee ennen muuta kalastamisen maksullisuudessa, sallittujen pyydysten ja niiden enimmäismäärän sekä veneen käytön säätelyssä.

Perustuslakivaliokunnan vakiintuneen käytännön mukaan omistajan käyttövapautta voidaan rajoittaa tavallisella lailla, jos rajoitus ei loukkaa omistajan oikeutta omaisuutensa normaaliin, kohtuulliseen ja järkevään käyttöön.

Valiokunnan käsityksen mukaan Tenojokisopimukseen ja siihen liittyvään kalastussääntöön perustuvat käyttörajoitukset eivät ole luonteeltaan sellaisia, että ne olisivat hallitusmuodossa turvatus omaisuudensuojan kannalta sinänsä kiellettyjä ja että ne jo lähtökohtaisesti olisivat omaisuudensuojaan laadullisesti soveltumattomia. Rajoitusten merkitystä tulee tarkastella siltä kannalta, millainen niiden tosiasiallinen vaikutus on eri omistajaryhmien asemaan.

Paikkakunnalla asuvien kalastamaan oikeutettujen asema

Paikkakuntalaisten eli Tenojoen jokilaaksoissa asuvien kalastamaan oikeutettujen — onpa kysymys maanomistajista tai maata omistamattomista asukkaista — sekä muun kuin vapa- ja viehekalastuksen osalta kalastussääntöön 3 §:n D kohdassa tarkoitettujen perillisten kannalta kalastamisen maksullisuutta on kalastusmaksun pienuuden takia pidettävä sellaisena vähäisenä rajoituksena, joka ei vaikuta voimaansaattamislain säätämisyjärjestykseen.

Mitä pyydysten säätelyyn ja veneen käytön rajoittamiseen tulee, niin tällä tavoin pyritään suojelemaan lohijokena ainutlaatuisen Tenojoen kalakantaa eli säilyttämään ja lisäämään lohikantaa. Tämä on kummankin sopijapuolen tavoitteiden mukaista ja eduksi myös paikkakunnan väestölle, jonka toimeentulolle lohenekalastuksella on suuri merkitys. Kalakannan suojelutavoite ilmentää siten valtiosääntöoikeudellisesti arvioiden sellaista tärkeää yleistä etua, jollaisen huomioon ottaen lainsäädäntökäytännössä on pidetty mahdollisena säätää

tavallisella lailla tavanomaista pidemmälle menevästä puuttumisesta kansalaisten perusoikeuksiin.

Nyt käsiteltävänä olevan sopimuksen ja siihen liittyvän kalastussäännön vaikutuksia arvioidessa on kuitenkin valiokunnan käsityksen mukaan kiinnitettävä korostetusti huomiota lohenekalastuksen erityisen suureen merkitykseen paikalliselle väestölle. Huomattavaa on ensiksikin, että uuteen kalastussääntöön sisältyy erinäisiä muun muassa pyyntitapoja koskevia lisärajoituksia. Niillä on luonnollisesti suurin merkitys niille paikkakuntalaisille, jotka saavat lohenekalastuksesta huomattavan osan toimeentulostaan. Paikkakuntalaisten asemaan vaikuttaa oleellisesti, missä määrin kokonaan ulkopuoliset henkilöt voivat kalastaa Tenojoessa. Heidän osuutensa Tenojoen vesistöä saata vasta kokonaissaaliista on kasvanut merkittävästi. Aikanaan virkistyskalastajien kalastusmahdollisuuksien turvaamista voitiin perustella siitä syystä, että huomattavan osan Tenojoen vesistä saatettiin katsoa kuuluvan valtiolle. Sittemmin vesipiirirajankäynnin edetessä on ilmennyt valtion osuuden olevan selvästi aikanaan oletettua pienempi.

Valiokunnan käsityksen mukaan edellä tarkoitetut lisärajoitukset yhdessä sen kanssa, että sopimus ja kalastussääntö entisestäänkin turvaavat virkistyskalastusta Tenojoessa, muodostavat Tenojoen jokilaaksoissa asuvien, kalastamaan oikeutettujen kannalta sellaisen rajoituksen, joka olennaisesti heikentää heidän mahdollisuuksiaan saada toimeentulonsa lohenekalastuksesta. Rajoituksen johdosta he eivät voi käyttää kalastusoikeuttaan normaalilla, kohtuullisella ja järkevällä tavalla. Tämän vuoksi lakiehdotus on käsiteltävänä perustuslainsäätämisyjärjestyksessä.

Mualla asuvat, joilla on kalastusoikeus

Sellaisiin muualla kuin jokilaaksoissa asuviin henkilöihin, joilla on hallitusmuodon 6 §:ssä turvattu kalastusoikeus maanomistuksen nojalla tai muun perusteen takia, kohdistuu enemmän rajoituksia kuin jokilaaksoissa asuviin henkilöihin. Heidän asemansa on samanlainen kuin kenen tahansa jokilaaksojen ulkopuolella asuvan henkilön, jolla ei ole hallitusmuodon 6 §:ssä turvattua kalastusoikeutta. Näiden omistajien kannalta Tenojokisopimus ja siihen liittyvä kalastussääntö johtaa omistamisen merkityksettömyyteen.

Kalastusoikeuden omaavilta ulkopaikkakuntalaisilta kalastuskortista perittävä maksu on keskeisen kalastuskauden osalta arvioituna yli satakertainen verrattuna paikkakuntalaisten kalastuskortin hintaan. Kalastuskortin hintaan nähden samassa asemassa ovat kalastussäännön 3 §:n D kohdassa tarkoitetut perilliset kalastaessaan vavalla ja vieheellä. Edellä tarkoitetut ulkopaikkakuntalaiset, mainittuja perillisiä lukuun ottamatta, saavat lisäksi kalastaa ainoastaan vavalla ja vieheellä eivätkä he saa käyttää kalastamiseen omaa venettään.

Valiokunnan käsityksen mukaan näin pitkälle meneviä kalastusoikeuden rajoituksia ei voida vakuuttavasti perustaa kalakannan suojelutavoitteen saavuttamispyrkimykseen. Asiaa arvioidessaan valiokunta on pitänyt merkittävänä sitä, että Tenojokisopimuksen 5 artiklan mukaan kaikki saavat kuitenkin kalastaa Tenojoen kalastuspiirissä. Tämän kalastusoikeudesta riippumattoman, täysin ulkopuolisten henkilöiden kalastusmahdollisuuden todellisen merkityksen osalta on oleellista, että esityksen perusteluista ilmenevin tavoin näiden virkistyskalastajien osuus Tenojoen kokonaissaaliista on ollut noin 40 prosenttia.

Valiokunnan mielestä kalastussäännön mukaiset rajoitukset johtavat kokonaisuutena ottaen siihen, että muualla kuin jokilaaksoissa asuvien, kalastukseen sinänsä oikeutettujen mahdollisuudet käyttää hallitusmuodon 6 §:ssä turvattua kalastusoikeuttaan normaalilla, kohtuullisella ja järkevällä tavalla vaikeutuvat olennaisesti tai jopa estyvät. Tähän arvioon myötävaikuttaa lisäksi jäljempänä mainittava Tenojokisopimuksen 7 artikla, joka antaa mahdollisuuden rajoittaa mainitunlaisten kalastukseen oikeutettujen asemaa vielä siitäkkin, mikä se kalastussäännön mukaan on.

Omaisuuksien suojaamisen loukkauksen vakavuutta käsiteltävänä olevassa tapauksessa korostaa se, että kalastajien asema määräytyy, ei kalastusoikeuden vaan vakinaisen asuinpaikan perusteella, vaikka asuinpaikan valitsemisen vapaus on turvattu hallitusmuodon 7 §:ssä, eikä kansalaisten perusoikeuksien nauttima suoja saisi siten lähtökohtaisesti riippua valitusta kotipaikasta.

Yleinen kalastusmahdollisuus

Valiokunta on arvioinut omaisuuslainsuojan kannalta myös sitä, että Tenojokisopimuksen mukaan jokaisella on mahdollisuus kalastaa

Tenojoen kalastuspiirissä lunastettuaan kalastuskortin.

Lausunnossa n:o 5/1981 vp. esitettiin näkökohtiin viitaten valiokunta katsoo, että toisen vesialueelle myönnettävä mahdollisuus kalastaa vavalla ja vieheellä on ristiriidassa vesialueen normaalin, kohtuullisen ja järkevän käytön kanssa, jos tämän kalastusmuodon vaikutukset yleisesti ja laajasti toteutettuna esimerkiksi kalakannan laadun ja määrän kannalta ovat huomattavan haitallisia.

Ottaen huomioon virkistyskalastajien nykyisin saaman, huomattavan suuren osuuden Tenojoen kokonaissaaliista valiokunta pitää tarkoitettuja haittavaikutuksia mahdollisina. Keinot ehkäistä haittoja esimerkiksi virkistyskalastuksen rajoittamismahdollisuuksien muodossa tulevat näin ollen valtiosääntöoikeudellisesti merkittäväksi seikaksi. Asian johdosta on syytä kiinnittää huomiota Tenojokisopimuksen 7 artiklaan. Se antaa Lapin lääninhallitukselle ja Finnmarkin fylkesmannille mahdollisuuden päättää yhteisesti erinäisistä rajoituksista kalakannan tilan ja kalastuksen harjoittamisen niin vaatiessa. Rajoitukset voidaan kohdistaa yleensä niihin, jotka asuvat Tenojoen vesistön jokilaaksojen ulkopuolella eli myös kalastusoikeutta vailla oleviin virkistyskalastajiin.

Sopimuksen 7 artiklan mukaisen rajoittamisvallan taustalla olevat tavoitteet ovat sinänsä merkityksellisiä ja hyväksyttäviä kalastusoikeuden omistajan aseman turvaamispyrkimykseen kannalta. Koska kysymyksessä on kuitenkin hallitusmuodossa lain mukaan turvattu omaisuuslainsuojan tosiasialliseen sisältöön vaikuttava tekijä, ei ole perustuslain mukaista, että tällaisista rajoituksista määrättäisiin lakia selvästi alemmanasteisin päätöksin ja että näin ehkä tapahtuva rajoittaminen jää riippumaan Lapin lääninhallituksen ja Finnmarkin fylkesmannin yhteisestä päätöksestä. Jotta yleisestä vapa- ja viehekalastusmahdollisuudesta kalastukseen oikeutetuille aiheutuvien haittojen ehkäisy olisi asianmukaisesti järjestetty, tulee asiasta säätää riittävän tarkasti lain tasoisissa säännöksissä. Näistä syistä valiokunta katsoo, että myös sopimuksen mukainen yleinen mahdollisuus kalastaa vavalla ja vieheellä Tenojoen kalastuspiirissä on ristiriidassa hallitusmuodon 6 §:ssä turvattu omaisuuslainsuojan kanssa.

Viimeksi käsitellyn seikan johdosta valiokunta pitää asianmukaisena sopimuksen allekirjoituksen yhteydessä erillisellä kirjeenvaihdolla tehtyä sopimusta siitä, että kalastuskor-

teista saadut tulot voidaan Suomen osalta palauttaa vesialueiden omistajille käytettäväksi kalastuslain edellyttämällä tavalla. Kalastuskorttitulojen palauttaminen ei kuitenkaan vaikuta asian säätämistarjontaan. Kyseistä kirjeenvaihtoa on kansainvälisoikeudellisesti arvioiden pidettävä Tenojokisopimuksen oikeudellisesti sitovana muutoksena, josta voidaan poiketa vain uudella kirjeenvaihdolla. Järjestely velvoittaa niin Suomea kuin Norjakin, eikä kumpikaan sopijapuoli voi muuttaa järjestelyä yksipuolisesti.

Korvauskysymykset

Vaikka lakiehdotus onkin edellä esitetyn johdosta käsiteltävä perustuslainsäätämistarjontassa, valiokunta pitää tärkeänä selvittää täsmällisesti, missä määrin kalastussäännön rajoitukset vaikeuttavat paikallisen väestön toimeentulomahdollisuuksia. Menetykset tulee kohtuullisesti korvata. Myös muiden kalastukseen oikeutettujen asema on järjestettävä kohtuulliseksi.

Tenojokisopimuksen 7 artikla

Lapin lääninhallituksella ja Finnmarkin fylkesmannilla on nykyisen sopimuksen nojalla valta sopia keskenään eräistä teknisistä yksityiskohdista, jotka liittyvät sopimuksen toteuttamiseen tai sen tavoitteiden saavuttamiseen.

Valtiosopimuskäytännössä on kehittynyt hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti päätetyn sopimuksen toteuttamiseen liittyvän sopimustekovallan delegointi. Tällainen delegointi rajoittuu valtuuttavan sopimuksen puitteisiin sisältämättä valtuutta sopia varsinaisen sopimuksen luonteeseen tai tavoitteisiin vaikutta-

vista muutoksista sopimussuhteeseen tai kysymyksistä, jotka hallitusmuodon 33 §:n ja valtiopäiväjärjestyksen 69 §:n mukaan edellyttävät eduskunnan myötävaikutusta (esim. PeVL n:o 12/1978 vp. ja n:o 2/1983 vp.).

Sopimuksen 7 artikla sisältää nykyistä laajemman sopimustekovallan delegoinnin. Se ei rajoitu sopimuksen puitteisiin vaan sisältää nimenomaisen vallan päättää asioista "kalastussäännön määräysten estämättä". Päätäntävalta ulottuu lisäksi seikkoihin, joilla on merkitystä omistajan perustuslaillisen aseman kannalta eli jotka hallitusmuodon 33 §:n tarkoittain tavoin kuuluvat lainsäädännön alaan. Näistä syistä valiokunta katsoo, että lakiehdotus on myös sopimuksen 7 artiklan vuoksi käsiteltävä perustuslainsäätämistarjontassaan.

Eduskunnan suostumus

Esityksen perusteluihin viitaten perustuslakivaliokunta katsoo, että ainakin perusteluissa mainitut seikat edellyttävät hallitusmuodon 33 §:n ja valtiopäiväjärjestyksen 69 §:n tarkoittamalla tavalla eduskunnan suostumusta.

Edellä esitetyn perusteella perustuslakivaliokunta esittää kunnioittavasti,

että puheena olevaan sopimukseen on eduskunnan suostumus tarpeen ja että ehdotus sen hyväksymisestä on käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 69 §:n 2 momentissa säädetyssä järjestyksessä ja asia ratkaistava yksinkertaisella ääntenemmistöllä ja

että hallituksen esitykseen sisältyvä lakiehdotus on käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 67 §:ssä ja 69 §:n 1 momentissa säädetyssä järjestyksessä.

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa puheenjohtaja Zyskowitz, varapuheenjohtaja Alho, jäsenet Häkä-

mies, Jansson, Joutsensaari, Jäätteenmäki, Kekkonen, Laitinen, Männistö, Ollila, Pohjola, Pokka ja Virolainen sekä varajäsen Anttila.

